Ч. 188 Четвер 22 серпня (3 вересня) 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвика Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Дальші події в Туреччині.

Чим більше роз'ясннює ся справа послїдних розрухів в Константинополи тим більше показує ся, що різня була страшенна, що дїйство вирізано кілька сот Вірмен і що наконець найбільша вина за все спадає на турецку полїцию, котра, як то вже має бути доказаним, підмовила магометаньску товпу до різнї, давши їй наперед знати, що Вірмени лагодять якусь манїфестацию і намовивши магометан, щоби они узброїли ся. Кажуть також, що то із турецкої сторони кинено умисно бомбу, щоби тим викликати в містї ще більше роз'ярене магометаньскої товпи.

Замітний і вельми характеристичний єсть також слїдуючий факт. Коли оногди три драґомани амбасадорскі їхали до Ілдиз-кіоску, щоби там представити султанови справу, побачили, як коло Дольмабаґдже чотири Турки схопили Вірменина і таки в їх очах его убили. Росийский драґоман, Максимов, скочив тогди з воза, відобрав Туркам дручки і завів їх до найблизшої стациї полїцийної. Комісар полїциї не хотїв їх арештувати, а Максимов забрав тогди з собою і комісаря та повіз до Ілдиз-кіоску. Тут показало ся, що один із виновників був двірским слугою.

Після вістий наспівших нинї з Филипополя лютилась найзавзятїйша борба на вірменьскім передмістю Гаскіеї. Магометани різали там всїх, хто лиш їм попав ся в руки, не пощадили навіть дїтий. Кажуть, що на сїм одним передмістю вирізано около 3000 Вірмен. Майже всїх слуг вірменьских, сторожів і двигарів купецких вирізано, а тих що остали ся при житю, тепер ще й арештовано. По чиїй сторонї правда, годї дійти. Порта каже, що Вірмени лагодили рівночасно в кількох місцях ворохобню. Головний акт мав відбути ся в отоманьскім банку, а рівночасно мала вибухнути ворохобня в Пері, Псаматиї і других передмістях. Порта вислала ноту до амбасадорів, в котрій каже, що на передмістю Псаматия у якоїсь вірменьскої учительки Аґаоні знайдено в школї 36 бомб. Рівночасно конотатує нота, що з помежи войска, жандармериї і полїциянів зранено 30 осіб — число, котре супротив числа убитих Вірмен не має ніякого значіня.

В справі нападу на банк отоманьский доносять тепер, що головним проводирем того нападу був якийсь Вірменин Ґаработ Ґованїян, котрого родину Турки минувшого року вирізали. Межи напавшими був також слуга секретаря того банку Панджіря, котрий побачивши свого пана, поцїлував его чемно в руку. Дальше, був також слуга якогось лїкаря при одній з константинопольских амбасад. Коли росийский драґоман Максимов переговорював з ворохобниками, поставили они не лиш жаданя що-до своїх осіб, але домагали ся, щоби їм вільно було завести переговори безпосередно з амбасадорами, від котрих хотїли домагати ся переведеня постановлених вже реформ у Вірменії і ухваленя нових. Султан на то не згодив ся, а пристав лиш на то, щоби їх пустити на свободу під тим услівєм, що они виїдуть з Туреччини.

Цїла акция амбасадорів і Порти стремить тепер до того, щоби в містї і на провінциї удержати спокій і порядок. Ще минувшого четверга вручили амбасадори збірну ноту Портї, в котрій в дуже енерґічний спосіб звернули увагу на наслїдки різнї і зажадали, щоби властям видано приказ завести всей час порядок та дати їм до розпорядимости в сїй цїли відповідні средства і способи. Порта відповіла на то, що зробить все, що буде потреба, але старала ся звалити всю вину на Вірмен доказуючи, що магометани виступили лиш в своїй власній оборонї. Дальше старала ся Порта доказати, що Вірмени заходили навіть до чужих домів, щоби звідтам стріляти з вікон та кидати бомби. Амбасадори радили вчера над сею справою і поінформували консулїв в тім напрямі, щоби они на жаданє турецких властий висилали своїх делеґатів до домів заграничних підданих, переводили там ревізию і знайдену там збрую, або матерії вибухові передавали турецким властям. Порту жде тепер подвійна задача: спинити вірманьску ворохобню і усмирити роз'ярене серед мегометаньского населеня.

Ситуация на Креті єсть тепер така, що султан згодив ся на заведенє там таких реформ: Султан готов іменувати намістника для Крети; остров має платити річну данину яко причинок до спільних видатків державних; жандармерия і судївництво мають бути зреорґанізовані через покликанє людий із заграниції; а магометаньска людність має одержати репрезентацую меншости. Зачувати, що кретійскі нотаблї готові услухати ради держав европейских і пристануть на предложену реформу. На жаданє амбасадорів обіцяв турецкий мінїстер справ заграничних вислати до войскового команданта на Креті строгий приказ, щоби він старав ся спинити всякий рух музулманьский на острові.

60)

Дїти капітана Ґранта.

Фантастично-наукова подорож Юлія Верна.

(Дальше).

ЧАСТЬ III.

I.

Бриґ[1]) Макарі.

Як коли небудь наші подорожні могли сумнївати ся о віднайденю капітана Ґранта, то хиба тепер. В котру-ж сторону мали звернути ся? *Дункана* вже не було, отже навіть і просто до Анґлії не можна було вернути. Всї наміри благородних Шкотів не повели ся! Та сумна гадка не зломила сильних душ, а однако ті удари судьби дали Ґленарванови пізнати, що він не міг себе довше жертвувати.

Ще того самого дня постановили подорожні від'їхати, треба було спішити ся, щоби дістатись до Мельбурн. На другий день Джон пішов довідати ся, які кораблї відпливають. Єму здавало ся, що не повинно недоставати комунікациї між Іденом, а столицею провінциї Вікториї.

Але надія завела его. Кораблїв було не богато; всього три чи чотири стояло їх в заливі — і то була цїла торговельна маринарка тих сторін. Нї один з них не відходив до Мельбурн, до Сїдні або до Поен де Ґаль. А лише в одним з тих трех пристаний Австралії можна було найти корабель відпливаючий до Европи. З тих пристаний від'їздять правильно до анґлійских портів пароходи „Мореплавної компанії всхідної сторони півострова".

Що було робити в таким положеню? Ждати на корабель? То могло довго потревати, бо до заливу Твофольд лише рідко коли навідувались кораблї, хоч морем понад залив плило їх множество.

По нарадї мав вже Ґлднарван постановити, щоби добити ся до Сїдні бічними дорогами. коли Паґанель зробив несподіване предложенє.

І він також ходив до заливу і знав, що нема чим переплисти до Сїдні або Мельбурн. Але один з кораблїв, що стояли в пристани, готовив ся в дорогу до Аокленд, столицї острова Іка-на-Мауі, положеного на північ від Нової Зеляндиї. Отже Паґанель радив наймити той корабель до Аокленд, а там можна буде вже найти корабель компанії півострова до Европи.

То предложенє обговорювано поважно. Однако Паґанель против свого звичаю не богато доказував і говорив: зробив предложенє і замітив, що переправа не потреває довше як пять до шість днїв, бо від Австралії до Нової Зеляндиї нема більше як тисяч анґлійских миль

Джон Менґлїс підпирав горячо гадку Паґанеля. Радив приймити еї, бо тяжко було спускати ся на непевний приплив, якого корабля до пристани. Однако гадав, щоби не рішати ся скорше, доки аж не огляне ся корабля. Отже Ґленарван, майор, Паґанель, Роберт і Менґлїс вcїли на човно і поплили до корабля, котрий не стояв дальше від берега, як кількасот сяжнїв.

То був бриґ обему 250 тоннів; называв ся *Макарі* і служив до плавби поміж пристанями Австралії і Нової Зеляндиї. Єго командант приймив гостий досить твердо. Побачили зараз, що мають до дїла з неотесаним чоловіком, котрого поведенє не різнило ся від поведеня пятьох моряків, котрих мав на покладї. Грубе і червоне лице, величезні руки, сплющений ніс, запалї очи, уста жовті від диму люльки, лукавий погляд, робили з пана Віль Геллї'ого неприятного чоловіка Але не було в кім вибирати, а коли ішло лише о кількаднєвну подорож, то й Ґленарван не богато собі з того робив.

— А ви чого там хочете? — спитав Віль Геллї незнакомих, що вступали на поміст его корабля.

— Де капітан? — спитав Джон Менґлїс.

— То я — сказав Геллї — або що?

— *Макарі* їде до Аокленд?

— Так, або що?

— Що везе?

— Всьо що купує ся і продає ся. Або що?

— Коли від'їздить?

— Завтра в часї полудневого відпливу. Або що?

[1]) Род купецкого вітрильного корабля.

Перегляд політичний.

Рада державна — як доносить Presse — буде скликана або в послїдних днях вересня або в перших днях жовтня. Остаточний речинець скликаня ще не ухвалено.

В подорожи царя по Европі не настане нїяка зміна. В пятницю приїде цар до Вроцлава і перебуде там до дня 8 вересня. З Дармштадту доносять, що пара царска поплине кораблем до Руан а звідси поїде до Парижа. З Франциї поїде цар до Бальмораль, а звідтам через Остенду до Дармштадту, де стане дня 6 жовтня і перебуде тут через 12 днїв.

З Софії доносять, що князь за порадою родини своєї жени помирив ся з мінїстром війни Петровом і длятого лиш він остав ся дальше в кабінетї. До роздору межи князем а Петровом прийшло як звістно задля допущеня Бендерева і Ґруєва до болгарскої армії, і іменованя їх ґенералами. Петров був рішучо тому противний і коли князь вернувши з заграницї предложив єму до контрасиґнати їх іменоване, Петров тому спротивив ся. Князь приказав єму підписати а Петров сказав єму тогди, що не хоче служити з такими людьми і не підпише іменованя.

Новинки.

Львів дня 2 вересня 1896.

— **Іменованя.** Президия висшого Суду краєвого у Львові іменувала: а) канцелїстами до веденя книг при ново-основанім урядї книг ґрунтових при судї краєвім у Львові: Тому Гібша канцелїста суду кр. у Львові, Йос. Вестфалевича канцелїста до веденя книг ґрунтових суду повітового в Залїзцях, Адольфа Фр. Цветку канцелїста до веденя книг ґрунтових при судї повітовім в Журавнї і Юл. Добряньского канцелїста суду краєвого у Львові; б) канцелїстами судів колеґіяльних: Вячесл. Висьновского канцелїста суду пов. в Раві для Станиславова; Франца Ґрубера канцелїста суду пов. в Печенїжинї для Коломиї; Стан. Ад. Мяновского канцелїста суду пов. в Миколаєві, Якова Галиняка канцелїста суду пов. в Бирчи і диєтарів табулярних Кар. Котульского і Ферд. Еґерлього, наконець підофіцира рахункового 19-го полку оборони краєвої Авг. Бялковского канцелїстами суду краєвого у Львові; — в) львівский висший Суд краєвий іменував канцелїстами судів повітових: Ант. Саґалу підофіцира рахункового 45-го п. п. для Товстого, Фр. Шалера підофіцира 30-го п. п. для Бурштина, Евст. Лук. Тіля підофіцира 18-го п. оборони краєвої для Рави; Андр. Мульовского емерит. команданта стациї жандармериї для Печенїжина; Як. Метаномского емерит. вахмайстра жандармериї для Щирця; Генр. Бохеньского вахмайстра 3-го п. уланів для Бирчи; Алекс. Вольфа тит. вахмайстра жандармериї для Миколаєва; Виталиса Лїсковацкого ведучого книги ґрунтові в Березові для Калуша; Конст. Ґлуховского підофіцира рахункового 6-го п. уланів для Залозець; Самуила Ізраельовича вислуж. підофіцира рахункового 30-го п. п. для Березова (двох остатних для веденя книг ґрунтових).

— **З львівскої епархії.** Конкурс на приняте до дух. семинариї розписано з речинцем до 20-го вересня. Дня 28 вересня о 8 годинї рано мають кандидати явити ся в соборній церкви сьв. Георгія, вислухати там лїтурґії, а по еї скінченю в сали до того призначеній піддати ся іспитови зі сьпіву церковного і засад християньскої віри. При тім примічає ся, що знаючі сьпів гармонїйний при приняттю будуть мати першеньство, но за то будуть обовязані дальше в гармонїйнім сьпіві вправляти ся, і на кожде візване ректора семинариї в тім-же сьпіві безусловно участувати.

— **В цїли наданя стипендиї** з першої фундациї бл. п. Михайла Попеля в сумі 80 зр., починаючи від першого семестра 1895/7 шкільного року, розписано конкурс з речинцем до 10 жовтня с. р. Стипендия тая призначена для учеників народних або ґімназияльних шкіл і то до скінченя університетских студий або технїчної академії, однак лише для свояків фундатора, католицкого ісповіданя, без різницї обряду, походячих від бл. п. Якова і Катерини Попелїв, бувших мешканців Медухи в рогатиньскім повітї і скінчивших бодай першу клясу народної школи, при чім першеньство мають тї, що зовуть ся Попелями. Право надавати сю стипендию, має львівска митроп. Конзистория. Убігателї мають предложити: сьвідоцтва хрещеня, убожества, походженя від Якова і Катерини Попелїв, шкільне сьвідоцтво з послїдного семестра і внести просьбу через свої шкільні дирекциї до Намістництва.

— **Отворене рускої бурси „Народного Дому“ в Чернївцях** дозволила буковиньска президия краєва. На поміщене бурси відступив „Народний Дім“ велику салю і дві просторі комнати з кухнею.

— **Львівский 30-тий полк піхоти** буде перенесений по маневрах зі Львова до Тернополя, а на его місце прийде до Львова з Тернополя бережаньский 55-тий полк піхоти.

— **Убийство.** Зарібник в Тернополи Нестор Бойчук, прибравши собі до помочи приятеля Андруха Ткача, задушив свою суджену Марию Добрицку. Трупа дївчини вкинули убийники до криницї. Обох арештовано.

— **Величезний град** упав вчера пополудни в Кракові і наробив в околици великої шкоди. В часї граду около 4-ої години з полудня зробило ся так темно, що треба було сьвітити лямпи.

— **Тягнене льосів.** При тягненю угорских льосів червоного хреста головна виграна 10.000 зр. припала на сер. 1702 ч. 52, друга виграна 1000 зр. на сер. 7029 ч. 31, по 500 зр. виграли с. 1368 ч. 72, с. 2200 ч. 61 і с. 3507 ч. 33. — При тягненю льосів кредитових по 400 зр. виграли: сер. 107 ч. 29 і 47, сер. 244 ч. 9 і 49, сер. 557 ч. 4 і 55, сер. 1015 ч. 92 і 99, сер. 1018 ч. 79 і 91, с. 1435 ч. 3, сер. 1746 ч. 18, 43, 66 і 92, сер. 1850 ч. 2, сер. 1899 ч. 7, 58, 59, 87 і 88, сер. 1947 ч. 26, 56, 71 і 76, сер. 2456 ч. 21 і 84, сер. 2653 ч. 66 і 93, сер. 3441 ч. 35, 39 і 55, сер. 3647 ч. 36 і 46, сер. 3927 ч. 79 і 84. На всї инші числа в тих вильосованих сериях припадає по 200 зр. — При тягненю льосів Базиліка головна виграна 10.000 зр. припала на сер. 4334 ч. 53, друга виграна 1000 зр. на сер. 5101 ч. 68, по 500 зр. виграли: сер. 229 ч. 87, сер. 2286 ч. 53 і сер. 5403 ч. 41.

— **Жіночий поєдинок** відбув ся в Парижи між двома робітницями, котрі посварили ся на забаві, а потім визвали себе. В товаристві кількох знакомих вийшли они з салї, скинули з себе станики і корсети, вхопили за ножі і кинулись на себе. Заки полїция змогла перешкодити, одна з суперниць упала тяжко ранена три рази ножем Другу арештувала полїция і віддала до вязницї.

— **102-гі роковини уродин** обходив минувшої пятницї в Берлинї майстер шевский Кароль Прайцлер, ще повний сил і сьвіжий на умі. Прайцлер, найстарший мешканець Берлина, одержав в той день від цїсаря Вільгельма письмо, в котрім яко почестний дар переслав єму монарх значну грошеву суму. Перед двома лїтами, коли старий швець обходив сотні роковини уродин, дарував єму цїсар свій портрет. В часї сегорічного торжества стояв той портрет прикрашений цьвітами на великім столї, на котрім зложено подарунки, надіслані Прайцлерови з різних сторін. Старушок був в знаменитім настрою, попивав вино і пиво, та оповідав різні пригоди з свого житя. Між иншими сказав, що ще перед кількома лїтами хотїв другий раз женити ся, але остаточно розрадив ся. Між гістми, що прибули до Прайцлера на торжество була і давна его приятелька, 91-лїтна старушка Мария Блїмке.

— **Побожний медвідь.** Сими днями лучила ся в сали театральній в Лїеж в Бельгії весела пригода. Місцеве товариство драматичне давало представлене, котре кінчило ся штукою: „Медвідь і паша“. В часї представленя тої штуки зірвала ся над містом страшна буря. Актор, що виступав в шкірі медведя став непокоїти ся. Нагле ударив грім і публика побачила як медвідь перехрестив

— Чи не взяв би подорожних?

— Як яких, і то як би пристали на їду котру дають на кораблі.

— Мали би свою.

— То й що?

— Як то, що?

— А так. Кілько-ж їх там є?

— Девять осіб, а між ними дві панї.

— Не маю для них кают.

— Помістять ся під шатром на покладї.

— То й що?

— Згода? — спитав Менґлїс не зражений нечемностию моряка.

— Побачимо — відповів Геллї.

Він став ходити по покладї корабля стукаючи сильно тяжкими підкованими чобітьми, відтак нагле обернув ся до Джона.

— Кілько дасте? — спитав.

— А кілько хочете? — відповів Джон.

— Пятьдесять фунтів.

Ґленарван дав знак, що годить ся.

— Нехай буде пятьдесять фунтів сказав Джон.

— Але більше нїчого крім місця — замітив Геллї.

— Нїчого більше.

— Їда окремо.

— Окремо.

— Згода. Ну? — сказав Віль витягаючи руку.

— Що?

— Завдаток.

— Маєте половину цїлої суми — сказав Джон, даючи капітанови гроші, котрі він сховав до кишенї не подякувавши.

— Завтра на корабель — крикнув — перед полуднем. Чи будете, чи не будете — а я їду.

— Будемо.

По тій розмові Ґленарван з товаришами відійшли з корабля. Віль навіть їх не попращав хочби піднесенем руки до свого цератового капелюха, що виглядав немов би его хто прилїпив до червоного і товстого лиця моряка.

— Який простак — сказав Джон.

— А менї подобає ся — відозвав ся Паґанель. — То правдивий вовк морский.

— А радше медвідь — замітив майор.

— А менї здає ть ся, що той медвідь мусїв колись торгувати людским тїлом.

— А нехай там — сказав Ґленарван. — Коли лише має корабель і їде до Нової Зеляндиї. В дорозї будемо его мало бачити, а потім цїлком нї.

Леді Єлена і Мария Ґрант урадували ся, коли почули, що від'їзд назначено на другий день. Ґленарван заповів їм, що *Макарі* то не *Дункан*, але они вже тілько зазнали невигоди, що не дбали о таку марну річ. Ольбінетови велїв льорд приготовити припаси поживи. Той бідолаха від часу, як почув, що *Дункан* попав в руки розбишаків, плакав нераз і нарікав, бо на покладї яхту була й его жінка, котра певне стала також жертвою тих розбійників. Однако мимо того повнив свій уряд кухаря зі звичайною точностию.

Тимчасом майор виміняв в домі банковім паперові гроші на золото та накупив оружия. Паґанель з своєї сторони заосмотрив ся в дуже точну карту Нової Зеляндиї.

Мільреді був вже здоровий. Ледве чув рану, котра грозила его житю — а кілька днїв, які мав перебути на мори, повинні були его цїлком вилїчити.

Вільсонови поручено займити ся прилагодженем місця для подорожних на кораблі *Макарі*. Отже він взяв ся до щітки і мітли та привів поклад до ладу. Віль Геллї не перебивав єму в тій роботї, лише здвигав плечима. Він цїлком не журив ся Ґленарваном і его товариством, навіть не знав, хто они такі. То лише знав, що збільшене тягару на кораблі принесе єму пятьдесять фунтів штерлїнґів зиску, але то значило у него менше як двіста тоннів шкір на сподї корабля. Шкіри були для него лїпші як люди, бо був торговцем. Яко моряк уходив за чоловіка, що досить добре знав ся на тамтих небезпечних водах.

Послїдні години того дня хотїв Ґленарван ужити на оглянене ще раз того побережа, де мав розбити ся корабель *Брітанния*. Отже взяв від властителя гостинницї „Вікториї“ два конї і разом з Джоном поїхав понад море.

Сумна то була прогулька. Ґленарван і Джон їхали побіч себе мовчки, але розуміли ся, одні думки заволодїли ними і одні журби томили їх. Глядїли на скали пороздирані ударами филь, але не мали нї о що питати себе нї на що відповідати. Не найдено нїчого, що

ся. В театрі настала така веселість, що актори не могли вже докінчити представленя і мусїли спустити заслону.

— **Квока нянькою.** В однім селї в Німеччинї лучив ся такий випадок: В кутї курника мала своє леговище мала сучка з двоїма щенятами. Разом з нею мешкала в курнику велика квока і єї дванайцятеро курят. Обі матери жили в найбільшій згодї. Кождого дня, коли сучцї поставлено їду в мищинї, видзюбала з неї квока свою пайку, а й курята живили ся з неї. Нараз найшла якась пошесть і всї курята вигинули. Квока лишила ся сама, а що очевидячки їй було нудно, то цїлий час пересиджувала на леговищи дружної песячої родини. Малї песята гнеть так полюбили приятельку своєї матери, що волїли лежати під її крилами, як при матери. Сучка цїлком не гнївала ся за то, що квока вдирає ся в єї материньскі права, але противно була навіть дуже рада з того і лишала свої дїти під опікою квоки, а сама цїлими днями уганяла по подвірю. І квока від рана до вечера сидїла на обох щенятах і виняньчила їх, а коли підросли, позволила з дивною терпеливостию веселим песятам тягати себе на всї боки. Вкінци дійшло до того, що пусті песики повиривали майже всьо піре своїй няньцї, так що господиня мусїла їх розлучити.

— **Помер** о. Михайло Кишакевич, парох в Пискоровичах, ярославского деканата, перемискої епархії, дня 30 серпня, в 74-ім роцї житя а 43-ім сьвященьства.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних** оповіщує: „Круг дїланя ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в справах транспортових і комерцияльних. З днем 1 серпня 1896 с. ч. з хвилею переведеня нової орґанїзациї в державнім зарядї зелїзничім належить полагоджуванє рекламаций дотично перевозу осіб і рекламаций по поводу згуби, убитку, ушкодженя або опізненя терміну достави пакунків, зьвірят і товарів, як також полагоджуваня подань о зворот, надплачених належитостий за їзду або перевіз товарів як і лївідованє претенсий походячих з рефакций, до круга дїлань ц. к. Дирекций зелїзниць державних. Зарядженє тоє не обмежає однак круга дїланя признаного вже попередно інспекторатови руху в Чернівцях і урядам зелїзничим в Градци і Спалято, що-до рекламаций походячих з перевозу осіб і товарів. Ц. к. Дирекциям зелїзниць державних принадлежить також удїлюванє знижень або опустів льокальних належитостий побічних в руху товаровім, лко то: належитостий за наложенє і зложенє з фіри, за наложенє, переложенє і зложенє з ваґона, за ужитє прилади журавельного і ваги, як також знижене або опуст складового, кари за опізненє виладованя возів, постійного, належитости за наем плахт і пр. — Відтак управнені суть згадані Дирекциї до удїлюваня знижень або опусту кар за фальшиву декларацию товарів, за намірнє обтяженє возів, як також всяких иньших на підставі постанов реґуляміну побраних кар. Они мають право удїляти пільги в оплатах складового, дозваляти кредитованя належитостий перевозових, увільняти від примусу франкованя в міру дотичних постанов основних, винаймати складовиска і маґазини, о скілько річний чинш найму не перевисшає квоти 100 зр. або наколи при висших сумах аж до 1000 зр. умова о наем має бути заключена на час означений, не довший як оден рік. Крім сего покликані суть ц. к. Дирекциї зелїзниць державних до удїлюваня інформаций в справах перевозу осіб і товарів і то так в руху льокальнім австр. зелїзниць державних, як і в руху посторонним і звязковім з чужими так краєвими як і заграничними зарядами зелїзничими. Дотепер ц. к. Ґенеральній Дирекциї підчинене бюро інформацийнє ц. к. зелїзниць держ. у Відни (Johannesgasse 29) придїлено з днем 1 серпня 1896 без нарушеня дотеперішного єго управленя ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Відни. Рівночасно розвязано також відділ для справ сїльних при ц. к. Ґенер. Дирекциї, а веденє тих справ поручено без територияльного відграниченя ц. к. Дирекциї зелїзниць державн. у Відни.

Від дня 1 серпня 1896 належить відтак всї подання в повисше наведених справах вносити прямо до приналежної ц. к. Дирекциї зелїзниць Державних. В інтересї скорійшого полагоджуваня справ припоручає ся також подаваня справ підлягаючі рішеню ц. к. Мініcтерства зелїзничого, як то просьби озміну тарифи особової і товарової, о необходимі тарифою зниження цїн їзди і належитостий за перевіз товарів, як також всякі рекурси і жалоби против рішень ц. к. Дирекций зелїзниць державних не вносити прямо до ц. к. Міністерства зелїзничого, але за посередництвом тої Дирекциї, котрої округа просьба дотичить, або против рішеня котрої рекурс чи жалобу вносить ся. — Дальше звертає ся увагу що по мисли постанови §. 7. статуту орґанїзацийн. для держ. заряду зелїзничого з дн. 19 вересня 1896. В. з. д. ч. 16 жалоби против рішень і зарядженъ виданих через ц. к. Дирекциї зелїзниць державних, в їх власнім крузї дїланя, о скілько окремі приписи для поодиноких єдучаїв виразно чого иншого не постановляють, має ся вносити найпізнїйше в протягу 4 тижднів від дня дорученя дотичного рішеня.

Торг збіжевий.

Львів дня 1 вересня: Пшениця 6·40 до 6·90 зр.; жито 5·20 до 5·50; ячмінь броварний 5·50 до 6·20; ячмінь пашний 4·75 до 5·—; овес 5·20 до 5·57; ріпак 8·75 до 9·25; горох 5·— до 7·—; вика —·— до —·—; насїнє льнянне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·50; гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; ганиж —·— до —·—; кукуруза стара —·— до —·—; нова 0·— до 0·—; хміль —·— до —·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 вересня. Pol. Corr. доносить, що цар надав шіснайцяти функционерам в мінїстерстві справ заграничних ордери, між иншими ордер сьв. Станїслава І. кляси послови бар. Звєдїнекови; ордери сьв. Станїслава II. кляси з звіздою, радникам двору Шультесови і Ленкгайм Пілятови; ордер сьв. Анни II. кляси радникови секциї Мерєєви.

Константинополь 2 вересня. Єсть загальне переконанє, що рух революцийний викликав вірменьский комітет революцийний в Льондонї, а приготовленя до революциї вийшли від підкомітету в Атинах, звідки прислано гроші.

Відень 2 вересня. Товариство господарске радило на надзвичайних зборах над справою як би недопустити до дальшого спаданя цїн краєвого збіжа. Центральний видїл предкладав, щоби для поборюваня заморскої конкуренциї завести середно-европейску угоду в справі охоронного мита від збіжа. Внесене, щоби вернути назад до подвійної валюти відкинено значною більшостию.

Прага 2 вересня. Девять челядників ремісницких, обжалованих о заснованє тайного товариства засуджено на строгий арешт від 14 днів до 3 місяців.

Рим 2 вересня. Церковне і цивільне вінчанє італїяньского наслїдника престола з чорногорскою княжною Оленою відбуде ся в Римі.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

вказувало би на розбитє *Брітаннії* нї на слїди *Дункана*, словом не стрічено нї живого нї умерлого чоловіка.

Однако в однім місци над берегом добачив Джон слїди сьвіжого таборища і кілька згарищ порозкладаних огнів. Чи може переходили туди Австралїйцї? Цїлком нї, то звістні подорожним злочинцї перебували в тім місци, бо полишили по собі виразний слїд. То був старий, пожовклий і подертий арештантский плащ, з вишитим числом з вязници в Перс.

— Дивіть, Джоне — сказав Ґленарван — ті злодїї були тут! А де наші нещастні товариші з *Дункана?*

— Так — відповів Джон глухим голосом. — Очевидно, що їх не висадили на берег. Погибли!

Ґленарван глядїв з болем кілька хвиль на безмежні филї океана, може глядав в послїдне якого слїду свого яхту, а відтак не говорячи нї слова, завернув коня і пустив ся ґальопом дорогою до Іден.

Тут зложено ще комісареви полїциї зізнанє до протоколу о всїм, що лучило ся. Той урядник ледве міг укрити свою радість і вдоволенє списуючи протокол. Просто тїшив ся, що вже нема в Австралїї Бін Джуиса і єго шайки — а й цїле місто тїшило ся. Правда, що розбишаки допустили ся нового злочину покидаючи Австралїю, але вже їх більше не буде в тих сторонах. Ту вість подано телеґрафічно властям в Мельбурн і Сідні.

Зложивши протокол, Ґленарван вернув до гостинници „Вікториї“. Сумно зійшов той послїдний вечер подорожним; їх гадки блукали по тїй земли нещасть. Згадували на гарні надїї, які їх одушевляли при вступі на австралїйску землю і на страшний завід в заливі Твофольд.

Паґанель заводоїла горячка. Джон придивляв ся ґеографови і уважав, що він хотїв щось сказати вже від часу викритя зради Ертона, але здержував ся. Моряк наставав на него, але Паґанель не відповідав. Та й сего вечера відводячи Паґанеля до єго комнати спитав, чому він такий неспокійний.

— Друже — сказав виминаючо Паґанель — я вже успокоїв ся.

— Ви щось укриваєте перед нами.

— Я того не умію.

— Однако щось мусить бути.

— Справдї єсть одна річ, що мене і тїшить і смутить.

— Що-ж то такого?

— Подорож до Нової Зеляндиї.

— Може маєте які вказівки о Ґрантї? — спитав живо Джон.

— Нї, друже. З Нової Зеляндиї не вертає ся.... а однако! Знаєте, яка людска вдача; чоловікови досить мати надію, щоби віддихав. А мій оклик: spero[2]) то найгарнїйший оклик в сьвітї.

(**Дальше буде.**)

[2]) надію ся.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.